

Oravecz Péter

Válasz-vonalak

*van-e színe a fonáknak
van-e oly tartomány
mit nem súrol sugár*

*-----
felszínesség-e ha értelmünk
az alszint fény felé
fordítva letérképezi*

*-----
a mélység hallgatásáról
való fecsegés pótol-e
bármiféle csendet*

*-----
mit hallgat el a felhám
miféle magmát hűtenek
a locsifecsi tengerek*

*-----
milyen a fenék fonákja
homorú-e a humor
ha önmagát nem fordítja ki*

*-----
van-e értelme a kétkedésnek
mely önmagában
nem kételkedik*

*-----
igazságos-e egy ítélet
ha ő maga
meg nem ítélhető*

*-----
szorgalom-e ha buzgón
engedelmeskedünk
egy vezénylő akaratnak*

*-----
mért tudom és mit jelent
hogy kívülem a törvény
s a tejút örvénye bent*

Idegenek

Sürgő tömeg, késő vasárnap,
a parkolóban zarándok-sereg.
A gyerekek játéka durvul:
György épp a sárkányt sebzi meg.
Aztán sírás és „kuss legyen”.

A templom szája kipecselve,
sodor az ár egy keskeny pad felé,
szűk, szigorú szemek pengéje
későn jövőknek torkát metszené.
Állig begombolt özvegyek.

Valami van a levegőben.
A csend ma susmorogva ünnepel.
A gyertyák is remegve égnek,
a szertartás így nem kezdődhet el.
Rezgőre kapcsolt mobilok.

Legutolsóként ér a házba
egy sherpa forma toprongyos alak:
színes reflektorfényben ázik,
körbenyilazzák rózsasugarak.
A birkanyáj helyet szorít.

Akárha glóriája volna,
belülről világítja át a hit.
A hívek fintorogva nézik
foszló ruháját, üszkös lábait.
Bűnbaknak éppen megfelel.

„Én vétkem, én igen nagy vétkem”
– szorgos cipő, taposd az orgonát.
Hamisnak hat a hálaének
ennyi beszédre hangolt torkon át.
A vén csavargó lelkesen dalol.